

GLASILO MUZEJA SJEVEROZAPADNE HRVATSKE

MUZEJSKI VJESNIK

9

MUZEJSKI VJESNIK

GLASILO MUZEJSKOG DRUŠTVA SJEVEROZAPADNE HRVATSKE

(Bjelovar, Čakovec, Čazma, Grabrovnica, Kalinovac, Koprivnica, Križevci, Kutina, Trakošćan, Varaždin, Varaždinske Toplice i Virje)

UREDNIŠTVO

Odgovorni urednik: Franjo Horvatić

Urednik, lektura, korektura: Zorko Marković

Redaktura, tehnički urednik: Marijan Špoljar

Naslovna stranica: Mladen Jakupec

Muzejski vjesnik izlazi jednom godišnje. Rukopise ne honoriramo i ne vraćamo. Glasilo solidarno financiraju muzeji sjeverozapadne Hrvatske.
Za sadržaj priloga odgovaraju autori.

Nakladnik

Centar za kulturu, OOUR Muzej grada Koprivnice

ZA NAKLADNIKA

Franjo Horvatić

TISAK

SOUR »PODRAVKA«, OOUR Koprivnička tiskara, 1986.

BROJ 9 – VELJAČA 1986.

GOD. IX

ga i drugih publikacija kojih su izdavači izvan muzeja. Faktički gotovo sva naša lokalna izdanja, bez obzira na formalnog naklandika, vezana su na neki način uz muzeje i muzejske radnike. Tako je od izuzetnog značenja suradnja muzeja i muzealaca u izdanjima kopri-
vničke »Podravke«, ili primjerice u kreiranju »Virovi-
tičkog zbornika« (u izdanju JAZU), ili drugih izdavača u Varaždinu, Čakovcu, Križevcima, Bjelovaru i drug-
dje. Također je vrlo plodno, iako još uvijek nedostat-
no, surađivanje muzealaca u velikom broju stručnih i
znanstvenih periodika koji izlaze u zemlji i inozem-
stvu, kao i u dnevnoj i povremenoj štampi.

Kao svojevrsni zaključak možemo naglasiti da se
nakladnička djelatnost muzeja u sjeverozapadnoj Hr-

vatskoj zadnjih dvadesetak godina razvila do raz-
mjerno uspješne točke ali da je ta aktivnost još uvi-
jek nedovoljna i da muzeji još ne koriste sve raspolo-
žive kadrovske i materijalne mogućnosti. Osim toga,
u toj djelatnosti još nema dovoljno suradnje i koordi-
nacije, a i sami muzealci nedovoljno razgovaraju o toj
važnoj temi. Problematika izdavačke djelatnosti tre-
bala bi se na ozbiljnoj analizi naći barem na svakom
drugom godišnjem sastanku Muzejskog društva sj-
everozapadne Hrvatske, a efikasnija koordinacija bila
bi neophodna i s drugim lokalnim izdavačima i faktori-
ma, kao i svim zainteresiranim ustanovama i pojedin-
cima iz Zagreba i drugih naših (pa i vanjskih) sredi-
šta.

Marijan Špoljar, Muzej grada Koprivnice

DRUGA FAZA U DJELOVANJU GALERIJE KC

U našem glasniku već smo u dva-tri slučaja odre-
đivali osnovne programske, idejne i radne elemente
funkcioniranja Galerije Koprivnica. Bio je to pokušaj
da se naznače faze djelovanja neminovne u radu sva-
ke institucije koja drži do važnosti svoga rada. Jer,
najgore što se može dogoditi (ili bolje – ne dogoditi)
jednoj takvoj instituciji jest odsustvo kriterija ili čvrš-
ćeg programskog usmjerenja što, dakako, ne treba
brkati s ponekad opravdanim skokovitim izmjenama
u godišnjim projekcijama aktivnosti. Posljednji tekst
završavao je s optimističkim očekivanjem: »Za nada-
ti se da će predstojeće adaptacije (disko, kavana,
igraonica, scenski prostor, filmski klub) pružiti sve
prostorne i druge pretpostavke za njezinu globalnu
prestrukturaciju«. Budući da mislimo kako iskustvo
jedne takve galerijske institucije, a osobito njezino
pretvaranje u višefunkcionalni prostor može biti od
koristi za srodne institucije navodimo ovaj primjer
kao indikaciju, nikako kao putokaz. Dakle, po projekti-
ma pokojnog arhitekta Mirka Bičanića, u prizemlju i
podrumskim prostorijama zgrade Galerije izvedene
su dvorana s polivalentnom namjenom (disko-
plesnjak, rock-koncerti, manja kazališta, akcije, itd.) i
kavana-bar s pratećim sadržajima, te još nekoliko
funkcionalno neodređenih prostora. Na žalost, već od
početka potonji su prostori pripali radnoj zajednici
Centra za kulturu, tako da nije mogla biti ostvarena
ideja o stvaranju prostora dječje igraonice i filmskog
kluba. No, i s takvim manjim konceptijskim korekcija-
ma rad Galerije morao je sada biti podijeljen na dva
odijeljena dijela: na likovni dio u galerijskim prostori-
ma i na sadržaje u scenskom prostoru. Tako se, po-
red redovitih izložaba, u toj zgradi unazad dvije-tri go-
dine, odvijalo još sedamdesetak različitih drugih
sadržaja koji su korespondirali s osnovnom idejom
kulturne animacije, ali nisu bili sastavni dio izložbenih
akcija.

Stvorena je tako naznaka za djelovanje modernog
centra za kulturu (dakako, u funkcionalnom, a ne or-
ganizacijskom smislu) u kome bi se odvijale različite
djelatnosti, namijenjene uglavnom senzibilitetu i oče-

kivanjima mlađih generacija. Ideja o svakodnevnom
događanju koje bi u sebi uključivalo prezentativni i
samostvaralački dio bazirana je, dakako, na kvaliteti
ostvarenja, ali je ponikla iz ideje da se ostvare uvjeti
za neposrednu komunikaciju, za izravnost iskaza, za
sudjelovanje, uključivanje života u umjetnost, za inte-
graciju tradicionalnih kulturnih sadržaja i parakulturnih
iskaza. Zadatak ne posve originalan niti posebno
nov. Međutim, u našim okvirima i po našim razmišlja-
njima to je još uvijek izazov, osobito zato što se takvi
pokušaji odvijaju u sredinama u kojima često nedo-
staje elementarne razina recepcije kulture. Osim
toga, u skućenim materijalnim uvjetima, slabom ka-
drovskom potencijalu i u defektnoj tehničkoj razini,
koji kao da su nužni pratioci jednog ovakvog zahvata,
sve što se ostvari zavređuje stanovitu pažnju. Mada
je nepotrebno očekivati da će se sve manjkavosti
(pa i svi oni prozaični nesporazumi koji nastaju iznaj-
mljivanjem dijela prostora ugostiteljskoj organizaciji)
biti riješene preko noći i presmiono tvrditi kako se
koprivničkim slučajem stvara model, ipak je jedno
jasno: nakon ovoga iskustva nemoguć je više povra-
tak na staro. Nemoguće je, dakle, da se galerijska
djelatnost odvija kao shematska izložbena aktivnost,
niti da se kulturni čin provodi po logici profesije ili ho-
bija. Naprotiv, doseg te ideje doveo je do toga da se
kulturni čin počinje izjednačavati sa životom, da gubi
svoju auru i postaje predmetom svakodnevnice.

Zlobnici bi, dakako, rekli da se akcije u Galerijsko-
scenskom prostoru baš zato i ne mogu pohvaliti pre-
velikom brojem posjetitelja. Možda imaju i pravo, ali
ne uviđaju da se tradicionalnom galerijskom djelat-
nošću pridobiva još manje publike, a i ta koja sebe
naziva »ljubiteljima umjetnosti« često je najmanje u
zanosu iz likovnih razloga.

Navedeni oblik programske djelatnosti zapravo je
prelazni oblik prema funkcioniranju ovoga prostora u
autentičnoj varijanti otvorenog centra za kulturu. Ako
je razdoblje prvih 4–5 godina u djelovanju Galerije
bilo u izvjesnom smislu u znaku protežiranja izložbi
akcija (vidi Muzejski vjesnik br. 8), onda je forma dje-

lovanja u kojoj su bile objedinjene dvije razine galerijske eksplikacije sada razdvojene: u galerijskom dijelu zbivaju se izložbe, a u scenskom prostoru polivalentne akcije. Treća faza funkcioniranja ovoga prostora predviđa paralelno zbivanje u četiri odvojene razine:

prostor konzumacije (bar), prostor igre (scenski prostor), prostor duhovnog užitka (galerija) i prostor kreacije (radionice i ateljei). Kako je zasad krenulo, nije nerealno očekivati ostvarenje iznesene prostorno-funkcionalne sheme.

